

4de Valgkreds (Schovelin) fremsatte mange Betragtninger, som jeg er ganske enig med ham i. Jeg synes, at den røde Traad i det ærede Medlems Foredrag var denne, at dette Lovforslag snarere var for lempeligt, at han kunde ønske strengere Bestemmelser, end det indeholdt. Det ærede Medlem betegnede Forskellen mellem Banker og Sparekasser paa en ny Maade, idet han lagde Vægten paa Opsigelsesfristen. Det er et Punkt, der fortjener Overvejelse. Der ligger maaske den Væsensforskel, som det har været saa vanskeligt at finde. Jeg kunde tænke mig, at hvis man holdt sig til denne Væsensforskel, vilde Bankerne i større Grad end hidtil blive henvist til at skaffe deres Virkekapital gennem Aktiekapital fremfor gennem Indlaan. Om de kan være tjente med det, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det er jeg ikke i Stand til at dømme om, men i det hele synes jeg, at det ærede Medlem om dette Spørgsmaal udtalte meget frisindede Tanker, som fortjener alvorlig Overvejelse i det Udvalg, som Lovforslaget antagelig henvises til. — Det ærede Medlem mente, at Ligheden med Hensyn til Stempelbegünstigelse kun kunde tilvejebringes derved, at de Banker, som ikke havde den, fik den, idet han betegnede den som en velerhvervet Rettighed for dem, der har den. Dette synes jeg ikke er rigtigt, thi de Stempelbegünstigelser, der gennem en Række Aar er givne, navnlig i de senere Aar, er udtrykkelig givne med en ganske midlertidig Karakter, og det gælder i øvrigt dem alle, at de bortfalder i 1913, saa er der fri Bane for Ordningen af disse Forhold, thi jeg erkender, at Lighed maa der bringes til Veje.

Forskellige ærede Medlemmer har ment, at jeg skulde have sagt, at et Lovforslag om Banker absolut maatte knyttes til Sparekasselovforslaget, eller at i det hele taget en Lovgivning om Banker kun kunde foretages sammen med en Lovgivning om Sparekasser. Det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at dette Lovforslag giver Bankerne saadanne Friheder, at jeg anser det for betænkeligt at gennemføre netop dette Lovforslag uden samtidig at overveje et Lovforslag om Sparekasserne. Jeg kan meget godt tænke mig, at et Lovforslag om Banker bliver gennemført, uden at det nødvendigvis maa være kædet sammen med et Lovforslag om Sparekasser.

Schovelin: Overfor den højtærede Minister vil jeg gerne sige, at jeg for mit Vedkommende ikke har rettet nogen Bebrejdelse mod Nationalbankens Ledelse for

den Diskontosats, der nu har været gældende i lang Tid, men jeg har overfor en Bemærkning om, at Diskontoen her i Landet var for høj, sagt, at hvis man endelig skulde rette nogen Kritik mod Diskontosatsen, maatte man snarere sige, at den var for lav. Jeg mener, at det har været et ret farligt Eksperiment at holde den saa lavt. Det er meget sandt, at man under meget smaa Forhold kan paavirke den enkelte, som kommer for at hæve Guld, men til syvende og sidst er Forholdet dog det, som der saa smukt staar paa hver Seddel, at Nationalbanken veksler sine Sedler „paa Anfordring med Guld“, og naar man kommer og præsenterer Nationalbanken et tilstrækkeligt stort Antal Sedler, er der ingen menneskelig Magt i Verden, der kan forhindre en i at faa dem vekslet med Guld.

Det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Andreassen) havde misforstaaet mine Bemærkninger om Forholdet mellem Sparere paa den ene Side og Laantagere paa den anden Side. Jeg har kun her talt om en vis Tendens, der hersker. At man af og til under vanskelige Forhold kan være gaaet noget i modsat Retning, modbeviser ikke min Bemærkning. Men jeg synes, at det Eksempel, det ærede Medlem nævnedes, nemlig den lille ekstraordinære Lov af 1908 om Bankgarantien, var meget uheldigt. Forholdet er det, at den har det ærede Medlem stemt for, jeg ikke. Hvis jeg den Gang havde været Medlem af Rigsdagen, havde jeg ikke stemt for den, thi det forekommer mig ikke, at det var den rigtige Vej at gaa, bl. a. fordi en Del af de Mennesker, der havde anbragt deres Penge i Detailhandlerbanken og Grundejersbanken, netop ikke hørte til Sparernes Kreds, men var Folk, som udmærket burde have vidst Besked med, at hvis de vilde have saa høj Rente, maatte de løbe en vis Risiko. At man overfor Udlandet kunde have gjort noget lignende, forekommer mig at være en anden Sag.

Det vilde imidlertid blive for vidtløftigt at diskutere videre om, hvad man den Gang burde have gjort, og det er lettere at være bagklog end forklog. Men den ærede Ministers Bemærkning rammer ikke den Betragtningssmaade, jeg gjorde gældende. Jeg maa vedblivende hævde, at naar man sætter sine Penge i en Bank, bør dette i et Land, som har normale Forhold — og jeg tror, man maa sige, at dette er Tilfældet for Bankvæsenet i Danmark —, give akkurat samme Sikkerhed, som man faar, naar man sætter dem i en